

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 februarie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Catan Liliana,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și partea vătămată Gureu Vasile, în cauza penală în privința lui

Manoilă Dumitru XXXXX, născut
XXXXX, originar și domiciliat în
XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 09.09.2011 - 25.10.2012;
2. Instanța de apel: 20.12.2012 - 16.04.2013;
17.01.2014 - 09.10.2015;
16.05.2016 - 08.11.2017;
3. Instanța de recurs: 10.09.2013 - 17.12.2013;
18.12.2015 - 05.04.2016;
10.01.2018 - 14.02.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 25 octombrie 2012, Manoilă Dumitru a fost achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, prin rechizitoriu, inculpatului Manoilă Dumitru i s-a incriminat că, la data de 22 mai 2011, ora 02.45, aflându-se în centrul s.Mileștii Mici, r-nul Ialoveni, având scopul comiterii unui act de huliganism însoțit de aplicarea violenței asupra persoanelor, fără motiv, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, cu un cinism și obrăznicie deosebită, a urcat la volanul automobilului de model „Mercedes-Benz 210D”, cu n/î XXXXX, și deplasându-se în direcția lui Gureu Vasile și Chișcă Victor, i-a tamponat, după care lui Gureu Vasile i-a aplicat o lovitură cu un obiect dur în regiunea capului.

În circumstanțele indicate, lui Gureu Vasile, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1333/D din 06.06.2011, i-a fost cauzată traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, plagă contuză în regiunea frontală pe stânga, excoriații ale articulațiilor umărului stâng și membrului inferior stâng, vătămări care condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică drept vătămare corporală ușoară, iar lui Chișcă Victor, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1334/D din 06.06.2011, i-a fost cauzată traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, echimoză pe față, excoriații în regiunea mastoidiană dreaptă și articulația genunchiului drept, vătămări care condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică drept vătămare

corporală ușoară.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care D.Manoilă să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal la 4 ani închisoare, iar în temeiul art.90 Cod penal, să fie dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 2 ani, invocând că instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate; - instanța eronat a desconsiderat rapoartele de expertiză medico-legală efectuate în privința lui V.Gureu, menționând că acestea nu indică mecanismul de formare a leziunilor corporale; - a apreciat eronat perioada în interiorul căreia urmează a fi sesizat organul de urmărire penală; - deși părțile vătămate s-au adresat medicului legist abia după două zile de la data producerii actului de huliganism, totuși, în ziua respectivă au solicitat la fața locului ambulanța; - contrar celor indicate de instanță, părțile vătămate au depus plângerile conform normelor de procedură penală, la Comisariatul de poliție Ialoveni, iar pentru că ulterior s-a stabilit că soția părții vătămate, A.Crețu (Gureu), activează în cadrul autorității, precum și că având în vedere că aceasta are calitate de martor în respectiva cauză penală, pentru examinare obiectivă, completă și sub toate aspectele a cauzei penale, s-a dispus remiterea materialelor la Procuratura Ialoveni; - instanța eronat a constatat că în învinuire nu este clar când, în ce condiții, de către cine și cu ce obiect dur i-a fost aplicată lovitura lui V.Gureu; - deși nu a fost posibilă asigurarea prezenței martorului A.Crețu în ședința de judecată, declarațiile acestuia sunt confirmate de declarațiile părților vătămate, precum și a martorilor A.Gureu și I.Banuh, cărora A.Crețu le-a relatat cele observate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 aprilie 2013, apelul declarat de către procuror a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care D.Manoilă a fost condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal la 3 ani închisoare, iar în temeiul art.90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 2 ani.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită pe deplin prin cumulul de probe administrate și cercetate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală și temei de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu a fost reținută.

Instanța de apel a exclus calificarea „prin cinism deosebit”, deoarece, nu au fost prezentate probe care ar dovedi prezența cinismului deosebit în acțiunile inculpatului.

De asemenea, în virtutea prevederilor art.93 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, au fost acceptate în calitate de probă declarațiile martorului A.Crețu depuse în cadrul urmăririi penale, care au fost confirmate și de către martorii I.Banuh și A.Gureu, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat a fost apreciată drept o metodă de apărare.

Cu referire la individualizării pedepsei, instanța de apel a indicat că ține cont de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care nu și-a recunoscut vina, nu s-a căit sincer de cele săvârșite, anterior nu a fost condamnat, are la întreținere un copil minor și a considerat că corectarea inculpatului va fi posibilă prin suspendarea condiționată a executării pedepsei.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul T.Sarsaman în numele inculpatului care, indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia și menținerea sentinței, pe motiv că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii; - instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - corpul delict nu a fost prezentat de către procuror nici în prima instanță, nici în instanța de apel; - instanța neîntemeiat a admis drept probă declarațiile martorului A.Crețu,

având în vedere că în prima instanță procurorul a renunțat la această probă.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 decembrie 2013, recursul ordinar declarat de către avocatul T.Sarsaman în numele inculpatului a fost admis, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel.

În motivarea deciziei instanța de recurs a indicat că, la baza condamnării inculpatului au fost puse doar probele acușării, totodată, contrar legislației în vigoare, au fost acceptate depozițiile martorului A.Crețu, probă de la care procurorul a renunțat în prima instanță.

Nu a fost examinată versiunea inculpatului privitor la cele întâmplate la 22.05.2011, instanța de apel considerând această versiune drept o metodă de apărare, precum și nu au fost examinate declarațiile martorilor apărării și rapoartele de expertiză medico-legală.

Instanța de recurs a precizat că după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, care conține depozițiile martorilor și declarațiile inculpatului, același dosar, în temeiul căruia fusese achitat în primă instanță.

La fel, instanța de recurs a subliniat că instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a anumitor martori ai acușării solicitați de părți, iar martorii acușării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinutului.

Instanța de recurs a reținut că unica probă a acușării a fost martorul A.Crețu, care nemijlocit a susținut că anume D.Manoilă i-a aplicat lui V.Gureu o lovitură cu ranga metalică, dar la care procurorul a renunțat la faza examinării cauzei în prima instanță, alte probe în susținerea acușărilor aduse inculpatului nefiind prezentate.

De asemenea, instanța de recurs a reținut că avocatul inculpatului a prezentat încheierea Judecătoriei Ialoveni din 25.06.2012, prin care s-a dispus admiterea plângerii înaintată de către D.Manoilă în baza art.313 Cod de procedură penală, fiind anulate ordonanțele procurorului în Procuratura Ialoveni, A.Zgureanu din 30.12.2011 privind neînceperea urmăririi penale, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii și ordonanța procurorului adjunct al raionului Ialoveni, Ig.Eșanu din 16.03.2012, prin care a fost respinsă plângerea lui D.Manoilă privind dezacordul cu ordonanța de refuz în pornirea urmăririi penale, cu obligarea procurorului de a efectua un control suplimentar pe caz și expunerea motivată la toate argumentele invocate în plângere, precum și fotografiile din ziua incidentului, inclusiv reținând că instanța de apel nu a verificat starea dosarului disjuns.

Procurorul nu a luat în privința martorului A.Crețu toate măsurile prevăzute de art.109 alin.(3) Cod de procedură penală, iar la materialele cauzei lipsește procesul-verbal de confruntare între inculpat și acest martor.

Complementar, instanța de recurs a indicat că, în speță, nu este stabilit motivul săvârșirii de către inculpat a infracțiunii imputate, scopul și circumstanțele acestor acțiuni, precum și, apariția unui obiect special adaptat pentru vătămarea integrității corporale, fiind văzut doar de martorul A.Crețu, care ulterior a relatat despre aceasta părților vătămăte V.Gureu și V.Chișcă, precum și martorilor A.Gureu și I.Banuh.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2015, apelul procurorului a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care D.Manoilă a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal la 3 ani închisoare, iar în temeiul art.90 Cod penal a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 2 ani.

În motivarea deciziei, instanța de apel a constatat că Manoilă Dumitru, la data de 22 mai 2011, ora 02.45, aflându-se în centrul s.Mileștii Mici, r-nul Ialoveni, având scopul comiterii unui act de huliganism însoțit de aplicarea violenței asupra persoanelor, fără motiv, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de

societate, cu un cinism și obrăznicie deosebită, a urcat la volanul automobilului de model „Mercedes-Benz 210D”, cu n/î XXXXX, și deplasându-se în direcția lui Gureu Vasile și Chișcă Victor, i-a tamponat, după care lui Gureu Vasile i-a aplicat o lovitură cu un obiect dur în regiunea capului, cauzându-le lui Gureu Vasile, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1333/D din 06.06.2011, traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comotie cerebrală, plagă contuză în regiunea frontală pe stângă, excoriații ale articulațiilor umărului stâng și membrului inferior stâng, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent-dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, vătămări care condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică drept vătămare corporală ușoară, iar lui Chișcă Victor, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1334/D din 06.06.2011, traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comotie cerebrală, echimoză pe față, excoriații în regiunea mastoidiană dreaptă și articulația genunchiului drept, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent-dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, vătămări care condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică drept vătămare corporală ușoară.

Instanța a conchis că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate este pe deplin dovedită prin declarațiile părților vătămate V.Chișcă și V.Gureu și ale martorilor E.Manoilă, A.Gureu, T.Barancea, I.Banuh, V.Crețu, T.Crețu, I.Leu, A.Crețu, și actele cauzei - procesele-verbale de cercetare la fața locului din 22.05.2011 și planșa ilustrativă, de cercetare a automobilului de model „Mercedes 210D”, cu n/î XXXXX, cu planșa ilustrativă, de examinare a rânghii metalice; ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală și rapoartele de expertiză medico-legală nr.1333/D și 1334/D din 06.06.2011.

Afirmațiile inculpatului D.Manoilă privind nevinovăția sa, instanța de apel le-a apreciat drept o metodă de apărare.

Complementar, instanța de apel a precizat că martorul A.Crețu nu a fost audiat în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, însă verificând locul aflării și constatând imposibilitatea aducerii în instanță a acestuia, instanța a dat citire declarațiilor date de dânsul în cadrul urmăririi penale, care, în opinia instanței de apel, nu diferă de declarațiile martorilor T.Crețu și V.Crețu, precum și a părții vătămate V.Gureu.

La fel, instanța de apel a menționat că, în cadrul ședinței de judecată procurorul a prezentat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale din 04.01.2013, pe materialul disjuns de la respectiva cauză penală, în baza plângerilor lui S.Tuchiluș și D.Manoilă, concluzionând că acestea au fost înaintate în scop de apărare.

Cu referire la individualizarea pedepsei, instanța de apel, ținând cont de faptul că inculpatul nu are antecedente penale, a considerat că această circumstanță face posibilă aplicarea față de acesta a prevederilor art.90 Cod penal.

Cu referire la acțiunile civile, instanța de apel a menționat că, având în vedere că părțile vătămate nu au prezentat acte justificative ale cheltuielilor suportate, acestea trebuie admise în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul A.Dragomir în numele inculpatului care, indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care D.Manoilă să fie achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat, invocând în acest sens că instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei; - vinovăția inculpatului nu a fost probată; - procesul-verbal de cercetare la fața locului, cu planșă ilustrativă, potrivit căruia la 22.05.2011, la o distanță de 15 metri de la sala de festivități a fost găsită o bucată de metal cu lungimea de 0,6 metri, nu are indicată data, numărul dosarului și nici vreo înscriere care ar face legătura dintre această planșă

ilustrativă și cauza examinată; - ranga metalică care este obiectul procesului-verbal de examinare a obiectului din 02.08.2011, a fost cercetată fără participarea specialistului; - unicul martor din partea acuzării - A.Crețu, în ședința de judecată nu s-a prezentat, iar ulterior procurorul a renunțat la proba cu acest martor; - la adoptarea hotărârii de condamnare, instanța de apel nu a luat în considerare declarațiile martorilor S.Tuchiluș, I.Leu, T.Barancea și E.Manoilă.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 05 aprilie 2016, recursul ordinar declarat de către avocatul A.Dragomir în numele inculpatului a fost admis, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel.

În motivarea deciziei, instanța de recurs a indicat că instanța de apel a pronunțat o hotărâre de condamnare după o sentință de achitare, eronat punând la baza hotărârii declarațiile martorului A.Crețu, care în opinia instanței confirmă vinovăția lui D.Manoilă în săvârșirea infracțiunii incriminate, or, A.Crețu nu a fost audiat cu respectarea principiului nemijlocirii, instanța de apel limitându-se doar la citirea declarațiilor acestuia la demersul procurorului.

De asemenea, instanța de recurs a reținut că, în speță, nu este stabilit scopul și circumstanțele acțiunilor inculpatului, precum și apariția unui obiect special adaptat pentru vătămarea integrității corporale, fiind văzut doar de martorul A.Crețu, care ulterior le-a relatat părților vătămate V.Gureu și V.Chișcă, precum și martorilor A.Gureu și I.Banuh.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, apelul declarat de către procuror a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

Examinând argumentele apelului prin prisma materialelor cauzei, instanța de apel a constatat că organul de urmărire penală nu a prezentat probe concrete, suficiente și verosimile care ar confirma existența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, or, la baza învinuirii au fost puse declarațiile presupuselor părți vătămate, cât și a martorilor cointeresați în condamnarea inculpatului, totodată, urmărirea penală fiind efectuată cu derogări, iar activitatea de colectare a probelor de către procuror a fost făcută superficial. Contrar însă, sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător.

Respectiv, instanța de apel a indicat că prima instanță a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind nevinovăția inculpatului, în acțiunile acestuia nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

Astfel, instanța a precizat că lipsește obiectul juridic al infracțiunii, or, niciun martor nu a indicat că anume D.Manoilă a fost persoana care prin acțiunile sale huliganice, însoțite de încălcarea grosolană a ordinii publice și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, cu un cinism și obrăznicie deosebită, i-ar fi tamponat cu automobilul pe V.Gureu și V.Chișcă, și că ar fi aplicat asupra ultimului o lovitură în regiunea capului cu o rangă metalică.

De asemenea, lipsește latura subiectivă a infracțiunii, având în vedere că nu a fost constatată intenția directă a lui D.Manoilă de a comite actul huliganic, prin încălcarea ordinii publice și exprimarea unei obrăznicii deosebite, dar și aplicarea de lovituri cu ranga metalică părții vătămate V.Gureu, precum și tamponarea lui V.Chișcă și V.Gureu.

Instanța de apel a precizat că întreaga învinuire este bazată pe declarațiile părților vătămate, care sunt incerte. Astfel că, deși părțile vătămate au declarat în prima instanță că au fost tamponați de către D.Manoilă, care era la volanul automobilului de model „Mercedes 210D”, acestea nu au fost susținute prin declarațiile altor martori, ba mai mult,

martorii acuzării I.Banuh, A.Crețu (Gureu), V.Crețu și T.Crețu, susținând declarațiile părților vătămate, au precizat că despre cele întâmplate și circumstanțele în care au avut loc, au aflat anume de la V.Gureu și V.Chișcă. Alte probe nu au fost administrate.

Complementar, instanța de apel a menționat că organul de urmărire penală nu a dispus efectuarea unei expertize prin care să se stabilească când a fost produsă denivelarea sub formă de adâncitură a suprafeței capotei automobilului de model „Mercedes 210D”, cu n/î XXXXX, și în ce circumstanțe a fost produsă această adâncitură, dar și pentru a stabili prezența pe capotă a urmelor de sânge ale părților vătămate.

Lipsite de plauzibilitate a considerat instanța declarațiile părții vătămate V.Gureu, potrivit cărora a fost lovit cu un obiect de fier, având în vedere că nici un martor nu a susținut aceste declarații. Mai mult, instanța a constatat că, potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului din 22.05.2011, se indică, precum că bucata de metal găsită are lungimea de 0,6 m și lățimea de 0,5 cm, iar potrivit procesului-verbal de examinare din 02.08.2011 care, de fapt, a fost întocmit cu încălcarea prevederilor art.260 și 261 Cod de procedură penală, se indică că lungimea rânгии metalice este de 0,65 m și diametrul de 30 mm, totodată, cercetarea obiectului fiind efectuată în lipsa unui specialist.

În context, instanța de apel a precizat că organul de urmărire penală nu a întreprins nicio acțiune în vederea stabilirii dacă există sau nu pe ranga metalică urme dactiloscopice sau de sânge, precum și apartenența acestora. Instanța a considerat dubios faptul că, deși ranga metalică a fost ridicată în cadrul efectuării cercetării la fața locului din 22.05.2011, a fost supusă examinării abia la 02.08.2011, iar corpul delict nu a fost prezentat spre recunoaștere părților vătămate. Mai mult, în ședința instanței de judecată procurorul nu a putut să prezinte corpul delict - ranga de metal, fiind imposibil de a stabili însăși locul aflării lui.

Cu referire la martorii prezentați din partea acuzării, instanța de apel a indicat că declarațiile lui V.Crețu și T.Crețu urmează a fi apreciate critic, dat fiind faptul că aceștia sunt socrii părții vătămate V.Gureu, precum și că declarațiile acestora se bazează doar pe situația relatată de martorul A.Crețu, care nu a fost audiat în ședința instanței de judecată. La fel, critic a apreciat instanța și declarațiile martorului A.Crețu (Gureu), care este soția părții vătămate V.Gureu, care la fel a făcut declarații din cuvintele acestuia din urmă. Referitor la martorul I.Banuh, soția părții vătămate V.Chișcă, instanța de apel a indicat că aceasta nu a fost martor ocular și că declarațiile acesteia se bazează doar pe cele relatate de către V.Chișcă.

Instanța de apel a mai reținut că, la 23.05.2011, D.Manoilă și S.Tuchiluș s-au adresat cu plângere la Procuratura Ialoveni, prin care au solicitat tragerea la răspundere a persoanelor care au provocat conflictul, au încălcat ordinea publică și l-au bătut pe D.Manoilă. Totodată, la aceeași dată, la Unitatea de Gardă a Inspectoratului de Poliție Ialoveni a fost înregistrată informația, precum că la 22.05.2011, ora 04.00, D.Manoilă a fost maltratată de către persoane necunoscute, acesta adresându-se concomitent cu plângere la Comisariatul de Poliție Ialoveni pe faptul huliganismului și maltratării sale de către două persoane necunoscute.

Cu referire la cele susținute de partea acuzării, precum că instanța neîntemeiat a apreciat critic declarațiile martorilor I.Banuh și A.Crețu, care au comunicat că la 22.05.2011, aproximativ ora 02.00, a fost auzit un zgomot de mașină cu un sunet de tamponare, instanța de apel a indicat că acest fapt nu confirmă tamponarea părților vătămate, având în vedere că nu s-a adevărit faptul că automobilul de model „Mercedes 210D”, cu n/î XXXXX ar fi fost implicat în vreun accident rutier.

Complementar, instanța a stabilit că declarațiile martorilor I.Banuh și A.Crețu (Gureu) contravin declarațiilor martorilor E.Manoilă, T.Barancea, S.Tuchiluș, I.Leu și I.Rusu, potrivit cărora în noaptea din 22.05.2011 spre 23.05.2011, nu a fost tamponat nici

un pieton. De asemenea, nu au plauzibilitate nici declarațiile acestora, potrivit cărora ar fi auzit cum A.Crețu, cu voce ridicată, s-a adresat către D.Manoilă, or, acestea sunt combătute de declarațiile martorilor S.Tuchiluş și E.Manoilă, care au indicat că D.Manoilă a fost bătut, că a intrat imediat în sala de festivități, fiind însângerat, avea hainele rupte și murdare.

Cu referire la rapoartele de expertiză medico-legală nr.1333/D și 1334/D din 06.06.2011, instanța a indicat că acestea nu sunt clare, or, fiind indicată cauzarea vătămarilor corporale, nu a fost constatat mecanismul de formare al acestora. Mai mult, a fost indicat că vătămarile corporale *posibil* au fost provocate în circumstanțele indicate în ordonanță.

Instanța de apel a mai reținut că, potrivit rapoartelor de expertiză, vătămarile corporale constatate la părțile vătămate V.Gureu și V.Chișcă au fost provocate prin acțiunea traumatică a unui obiect contendent dur, *posibil* în timpul și circumstanțele indicate, deși conform învinuirii anume V.Gureu a fost lovit cu o rangă metalică.

Cu referire la argumentul procurorului, precum că materialele pe faptul maltratării lui D.Manoilă au fost disjuse din cauza penală, acestea fiind examinate în procedură separată, fiind dispusă neînceperea urmăririi penale pe faptele descrise de către acesta și respinsă plângerea lui D.Manoilă, instanța de apel a precizat că prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Ialoveni din 25.06.2012, au fost declarate nule ordonanța procurorului în Procuratura Ialoveni, A.Zgureanu din 30.12.2011 privind neînceperea urmăririi penale și ordonanța procurorului-adjunct al Procurorului Ialoveni, Ig.Eșanu din 16.03.2012 prin care a fost respinsă plângerea lui D.Manoilă, fiind dispusă efectuarea unui control suplimentar.

Referitor la argumentul procurorului, precum că părțile vătămate au depus plângerile conform normelor de procedură penală, la Comisariatul de poliție Ialoveni, iar pentru că ulterior s-a stabilit că soția părții vătămate A.Crețu (Gureu) activează în cadrul autorității date, având, inclusiv calitatea de martor în respectiva cauză penală, pentru examinare obiectivă, completă și sub toate aspectele a cauzei penale, s-a dispus remiterea materialelor la Procuratura Ialoveni, instanța de apel a menționat că acesta este nefondat, or, potrivit ordonanței procurorului r-nului Ialoveni, D.Chitoraga din 31.05.2011, s-a dispus formarea grupului de urmărire penală, constituit din colaboratorii Comisariatului de Poliție Ialoveni, colegi de serviciu ai soției părții vătămate V.Gureu, A.Crețu (Gureu), fiind astfel, încălcate prevederile art.57¹ alin.(1) și 33 alin.(2) pct.1) și 6) Cod de procedură penală.

În concluzie, instanța de apel a indicat că organul de urmărire penală nu a administrat suficiente probe care să demonstreze incontestabil vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate și că acțiunile acestuia întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii, prima instanță corect considerând că D.Manoilă urmează a fi achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal.

11. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare:

- procurorul care, indicând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, pe motiv că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța eronat a considerat că învinuirea adusă inculpatului nu este certă și clară, nefiind indicate acțiunile săvârșite de către inculpat, acesta neformulând obiecții; - instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei și eronat a constatat că vinovăția inculpatului nu este probată; - neîntemeiat a apreciat critic declarațiile părților vătămate și a martorilor I.Banuh și A.Crețu (Gureu); - declarațiile părților vătămate coroborează între ele; - neîntemeiat a supus dubiilor rapoartele de expertiză medico-legală nr.1333/D și 1334/D din 06.06.2011 și eronat a ajuns la concluzia că din conținutul acestora nu s-a constatat mecanismul de formare a leziunilor corporale; - neîntemeiat a indicat că organul de urmărire penală nu a stabilit motivul care l-

ar fi determinat pe D.Manoilă să săvârșească infracțiunea imputată; - este eronată alegația instanței de apel, precum că urmărirea penală a fost efectuată de către colegii de serviciu ai soției părții vătămate V.Gureu, A.Crețu (Gureu), fiind încălcate prevederile art.57¹ alin.(1) și 33 alin.(1) pct.1) și 6) Cod de procedură penală;

- partea vătămată V.Gureu care, indicând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, pe motiv că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța a apreciat arbitrar probele și circumstanțele cauzei și eronat a constatat că vinovăția inculpatului nu este probată, precum și că nu sunt întrunite elementele infracțiunii; - nu a dat o apreciere și motivare analizei juridico-penale a faptei comise de inculpat; - eronat a apreciat critic declarațiile părților vătămate V.Gureu, V.Chișcă și a martorilor A.Gureu, I.Banuh, V.Crețu, T.Crețu, A.Crețu, invocând în acest sens relațiile de rudenie dintre aceștia; - nu au suport logic alegațiile instanței, precum că au fost încălcate drepturile și interesele inculpatului prin faptul că soția părții vătămate A.Crețu (Gureu) a activat în calitate de ofițer de urmărire penală în cadrul Comisariatului de poliție Ialoveni; - neîntemeiat a supus dubiilor rapoartele de expertiză medico-legală și eronat a ajuns la concluzia că din conținutul acestora nu s-a constatat mecanismul de formare a leziunilor corporale; - instanța s-a limitat doar la o simplă mențiune privind nevinovăția inculpatului și reproducerea simplă a mijlocului de probă.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Referitor la recursul declarat de către partea vătămată V.Gureu, Colegiul penal atestă că, potrivit art.420 alin.(4) Cod de procedură penală, nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoanele indicate în art.401 nu au folosit calea apelului ori au retras apelul, dacă legea prevede această cale de atac.

Astfel, se constată că, prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 25.10.2012, D.Manoilă a fost achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii. Împotriva sentinței a declarat apel doar procurorul, apel care, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08.11.2017, a fost respins ca nefondat, fiind menținută sentința.

Respectiv, având în vedere prevederile art.420 alin.(4) Cod de procedură penală și faptul că partea vătămată V.Gureu nu a folosit calea ordinară de atac, necontestând cu apel sentința, acesta a pierdut dreptul de a ataca cu recurs decizia instanței de apel, prezumându-se că a fost de acord cu hotărârea primei instanțe, astfel că recursul părții vătămate este inadmisibil.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror, Colegiul penal notează că, potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând temeiul dat în raport cu motivele invocate, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare, decizia recurată a fost motivată plenar și consecvent în baza materialelor cauzei prin prisma legislației pertinente.

Cercetarea judecătorească efectuată de instanța de apel a identificat că la adoptarea hotărârii, s-a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, examinându-le conform art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei,

concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și corect a ajuns la concluzia privind nevinovăția inculpatului, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Astfel, Colegiul penal conchide că, instanța de apel corect a menționat că acuzarea nu a prezentat probe suficiente, concludente și plauzibile, care ar confirma existența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii imputate, învinuirea fiind bazată exclusiv pe declarațiile părților vătămate și a martorilor care se află în relații de rudenie cu acestea. De asemenea, corect a constatat instanța că urmărirea penală a fost efectuată cu derogări de la legislația procesuală și că activitatea de colectare a probelor a fost făcută superficial.

Prin urmare, din probele administrate în respectiva cauză penală nu poate fi trasă concluzia că anume D.Manoilă a comis față de părțile vătămate faptele ilegale imputate, or, reiterând alegațiile instanțelor de fond, materialul probator prezentat de partea acuzării nu descrie un tablou clar și cert despre circumstanțele presupusei infracțiuni, legătura cauzală dintre inculpatul D.Manoilă și vătămarile corporale constatate la V.Gureu și V.Chișcă făcându-se, în principal, în baza declarațiilor martorului A.Crețu, care însă nu a fost audiat nici în prima instanță, nici în cea de apel, procurorul refuzându-se de proba dată, iar martorii I.Banuh, V.Crețu, T.Crețu, A.Crețu și A.Crețu (Gureu), fiind în relații de rudenie cu părțile vătămate și nefiind martori oculari, au dat informații doar reieșind din cele relatate de către părțile vătămate.

Mai mult, declarațiile acestora au fost combătute prin declarațiile martorilor E.Manoilă, T.Barancea, S.Tuchiluş, I.Leu și I.Rusu, care au relatat că în noaptea din 22.05.2011 spre 23.05.2011, nu a fost tamponat nici un pieton, D.Manoilă a fost prezent în sala de festivități, dimpotrivă, când acesta a ieșit afară, a fost bătut și imediat a intrat în local, fiind însângerat, avea hainele rupte și murdare.

Colegiul penal consideră că prima instanță corect a supus dubiilor existența obiectului de metal cu care se presupune că V.Gureu ar fi fost lovit în cap, or, procurorul nu a prezentat careva probe certe în acest sens, iar în ședința de judecată nu a fost prezentat corpul delict - ranga de metal, fiind imposibilă stabilirea locul aflării acestuia. Totodată, reieșind din actele de procedură penală întocmite în cadrul urmăririi penale, se constată anumite divergențe care trezesc semne de întrebare referitor la ranga metalică cu care se presupune că ar fi fost lovit partea vătămată, fapt care a fost declarat doar de către A.Crețu, însă de proba dată procurorul s-a dezis în ședința primei instanțe, declarațiile căruia, în temeiul art.371 Cod de procedură penală, nu pot fi reținute, deoarece între el și inculpat nu a fost efectuată confruntarea.

Astfel că, instanța de apel corect a sesizat că, potrivit procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.05.2011, bucata de metal găsită are lungimea de 0,6 m și lățimea de 0,5 cm, iar potrivit procesului-verbal de examinarea a obiectului din 02.08.2011, care a fost întocmit cu încălcarea prevederilor art.260 și 261 Cod de procedură penală, este indicată lungimea acestuia de 0,65 m și diametrul de 30 mm. Mai mult că, cercetarea obiectului a fost efectuată în lipsa unui specialist.

În context, potrivit textului recursului se evidențiază că recurentul critică aprecierea probelor, însă, nu argumentează ilegalitatea hotărârii judecătorești din punct de vedere al erorii de drept admise la judecarea cauzei, astfel, instanța de recurs constată că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art.99-101 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, și întemeiat a conchis asupra nevinovăției lui D.Manoilă, respingând ca nefondat apelul procurorului și menținând sentința de achitare a acestuia de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

La fel, instanța de apel corect a indicat că acuzarea nu a prezentat probe pertinente și concludente, care în coroborare cu circumstanțele cauzei ar dovedi vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate. Potrivit prevederilor art.394 alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de apel a făcut o analiză amplă probelor administrate în cauză, aduse în sprijinul acuzării inculpatului, argumentând detaliat respingerea lor. Astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere corectă, concluziile făcute de instanța de apel rezultă din materialul factologic acumulat la prezenta cauză.

Totodată, Colegiul penal menționează că, în recurs recurentul doar enumeră probele administrate și verificate de instanța de apel care, în opinia acestuia, confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate. În același context, în vederea respingerii argumentelor invocate referitor la chestiunea de apreciere a probelor, Colegiul penal atestă că, la etapa judecării recursului, nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, acestea fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Colegiul reține că, în conformitate cu principiul contradictorialității în procesul penal, reglementat de art.24 Cod de procedură penală, urmărirea penală, apărarea și judecarea cauzei sunt separate și se efectuează de diferite organe și persoane. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Funcția acuzării este pusă pe seama procurorului care intentează cauza penală, înaintează învinuirea, susține acuzarea în instanțele de judecată.

În pofida acestor cerințe, în ședința instanței de apel procurorul nu a prezentat probe, din care incontestabil s-ar deduce vinovăția inculpatului D.Manoilă, care fiind audiat atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, a respins învinuirea.

Astfel, probe ce ar demonstra direct și cert vinovăția inculpatului, nu au fost prezentate de către procuror or, nici declarațiile părților vătămate și ale martorilor, precum și nici actele cauzei administrate în cadrul urmăririi penale nu pot dovedi cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Respectiv, argumentele invocate, precum că instanța de apel a apreciat arbitrar și eronat probele și circumstanțele cauzei, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate fiind dovedită, contravin materialelor cauzei, or, Colegiul penal reiterează că, instanța de apel corect și în deplină măsură a dat apreciere probelor și circumstanțelor cauzei și corect a constatat că învinuirea adusă lui D.Manoilă nu este bazată pe probe directe, certe, pertinente și concludente ce ar confirma vinovăția acestuia, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în virtutea art.8 Cod de procedură penală, urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că instanța de apel și-a motivat soluția privind nevinovăția inculpatului, care a fost expusă pe larg la pct.10 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

Argumentul procurorului, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția este neîntemeiat. Colegiul remarcă că, recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel care, examinându-le în ansamblu și dându-le o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele procurorului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Analizând materialele cauzei și hotărârea judecătorească atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acesteia.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că nu există temeii legal pentru admiterea recursurilor ordinare și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

13. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și partea vătămată Gureu Vasile, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui Manoilă Dumitru, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Catan Liliana